

Zempléni Múzsza

Aletta Vid

A függönyárus és az asszony

Egy függöny ez, mit árulok, egyetlen függöny,
nem kívánja?

Az ön ablaka széle, hossza pont ennek méretét
mintázza.

Egy függöny, függöny, ~~eh~~ fehére leomlik majd.
Vagy a szobája.

Válasszon, választ! Most! Azonnal! Ki fog nyomomban
jönni erre?

Kútmélye város, nem vigyáztak, üres minden háza –
Szeretne,

szeretne, nyilván erre élni. Magában lenni.

Ó, de téved!

Minek jött?

Én nem –

Negyven éve!

Nem hittem el.

Üljön le!

Én ne –

Eljött, s most fél. És magyarázza. Üljön már le!

Kinek beszélek! Negyven éve, hogy elhagyott –

nem engem, de egy szebb környéket,

ez volt az is, miért, miért?! Függönnyel jön?

Csak –

Meg ne szólalj! Elszoktam. Mások hangja fáraszt.

Tudtam, hogy...

Jól van.

S mégse...

Mondtam. Jól van.

2004. tél

68

Most elmegyek.
Persze.
Megyek.
Ne nézzen szét.
Miattam...
Menjen!
Ezek a kertek –
Negyven éve gazdátlan, törött, bevetetlen, öreg
mindegyik. A függönyét, ha hozta –
Itt lesz.
Hát tegye le.
Kevés a bútor.
Az. Kevés.
Tudtam.
Tudta.
És tudtam azt is –
Persze.
Persze.
Hogy én –
Hogy élsz.